

Nr 205.

Av herr **Andersson** i Malmö **m. fl.**, om vissa ändringar i lagen om kommunala pensionstillskott m. m.

Bestämmelserna om kommunala pensionstillskott m. m. ha nu varit gällande i över tjugu år men aldrig vunnit den tillämpning, som man hoppats. En och den sannolikt viktigaste orsaken härtill är, att de allt för intimt sammankopplats med fattigvård. En person, som erhållit folkpension men som icke rimligen enbart med den kan bestrida sina levnadskostnader, måste för att kunna erhålla kommunalt tillskott vända sig till vederbörande fattigvårdsstyrelse, i vars händer det lagts att besluta om denna del av pensionen, för den händelse kommunen över huvud taget beslutat, att folkpension skall kunna kompletteras med kommunalt tillskott. Detta har säkerligen avhållit många kommuner från att besluta dess införande, vilket är förståeligt, då det ju egentligen kan göra detsamma, om av kommunen utbetalat bidrag har fattigvårds karakter eller inte, då det i varje fall är fattigvårdsmyndigheterna, som ha att handlägga ärendet. Och även om möjlighet att erhålla dylikt bidrag finnes, måste det för den sökande kännas lika hårt att söka det som fattigvård, då det under alla omständigheter innebär, att sökanden måste vända sig till fattigvården. Det är, som det redan vid lagens första förberedande sades, den sista hårda utvägen, som många dra sig för att begagna, så länge det kan undgås, även om det skulle ske till priset av både nöd och umbäranden.

En avgjord förbättring skulle vara, om bestämmelserna om kommunalt pensionstillskott m. m. helt frikopplades från fattigvården. Så synes också utan minsta olägenhet kunna ske. Pensionsnämnd skall enligt lag finnas i varje pensionsdistrikt, som i regel omfattar en kommun eller del av kommun. Närliggande kommuner kunna dock sammanslås till ett distrikt. Denna pensionsnämnd har att bestämma om sökandes invaliditet och den inkomst, som bör läggas till grund vid pensionens uträknande. Eftersom vederbörande kommun har att bära viss del av kostnaden för pensionen, har således pensionsnämnden redan nu att fatta för kommunen bindande beslut med ekonomisk räckvidd. Det synes då icke innebära några risker, om denna nämnd även tillerkännes rätt att besluta om kommunala pensionstillskott m. m. Ej heller synes den omständigheten, att ordföranden utses av länsstyrelsen, böra föranleda till

att den skulle kunna anses mindre skickad att handha även denna del av pensioneringen.

Däremot synes åtskilligt kunna vinnas, om hela frågan om folkpensioneringen så långt görligt lägges i en nämnds hand. Det borde kunna bidra till enhetliggörande och rationalisering av pensioneringen utan att medföra några för kommunerna ökade kostnader. För de pensionerade eller pensionssökande skulle det klart komma att framstå, att det gäller pension och icke fattigvård. I varje kommuns hand skulle det alltjämt ligga att bestämma när och under vilka villkor pensions-tillskott och icke fattigvård skulle utgå.

I det nedan angivna förslaget till ny formulering av lagen har den uppdelats i två paragrafer och olika stycken, vilket torde vara till fördel vid eventuella senare ändringar, då ej hela lagen behöver skrivas om, såsom nu är fallet. Dessutom blir den mera överskådlig.

I fråga om ikraftträdande synes nästa årsskifte vara en lämplig tidpunkt. Viss tid bör nämligen givas kommunerna att besluta om möjligen erforderliga organisatoriska åtgärder.

Vi få alltså hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att lag om kommunala pensionstillskott m. m. måtte erhålla följande lydelse:

L A G

om kommunala pensionstillskott m. m.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Till beredande av
dels understöd, utan återbetalningsskyldighet, i penningar eller naturaförmåner åt

1) personer, vilka uppbära folkpension enligt lagen den 28 juni 1935 om folkpensionering och icke jämlikt 9 § första—tredje styckena samma lag äro uteslutna från tilläggspension men ändock finnas vara i uppenbart behov av understöd därutöver (kommunala pensionstillskott),

2) personer, vilka äro i uppenbart behov av ytterligare understöd, oaktat de uppbära understöd enligt förordningen den 28 juni 1935 om invalidunderstöd eller ersättning enligt förordningen den 20 april 1934 om blindhetsersättning (kommunala tillskott till invalidunderstöd eller till blindhetsersättning) samt

3) barn, vilka äro i uppenbart behov av ytterligare understöd, oaktat för dem utgå barnbidrag enligt lagen den 18 juni 1937 om barnbidrag eller bidragsförskott enligt lagen den 18 juni 1937 om förskottering av

underhållsbidrag till barn (kommunala tillskott till barnbidrag eller till bidragsförskott),

dels ock bidrag, utan återbetalningsskyldighet, till bestridande, gemensamt med pensionsstyrelsen, av kostnader för åtgärder till förebyggande eller hävande av arbetsoförmåga (kommunala sjukvårdsbidrag)

må kommun ställa medel till pensionsnämndens förfogande.

2 §.

Tillskott och bidrag, som i 1 § sägs, må icke tilldelas andra personer än dem, som äro mantalsskrivna inom kommunen och där fast bosatta.

I övrigt äger kommunen bestämma de grunder, som böra iakttagas av pensionsnämnden för beviljande av tillskott och bidrag. Har sådant bestämmande ej skett, ankommer på pensionsnämnden att bevilja tillskott och bidrag i den mån nämnden prövar nödigt.

Tillskott må efter omständigheterna jämkas eller indragas.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1942, då lagen den 18 juni 1937 (nr 384) om kommunala pensionstillskott m. m. skall upphöra att gälla.

Pensionsnämnd äger dock efter omständigheterna jämka eller indraga tillskott, som enligt förut gällande lag utdelats av fattigvårdsstyrelse.

Stockholm den 23 januari 1941.

Olof Andersson,
Malmö.

Ernst Hage.

J. A. Persson,
Tidaholm.

Elof Hällgren.

Anders Paulsen.
